Одному бідному лісорубові так набридло дрова рубати та з лісу їх тягати, що він не один уже раз лаяв усіх тих злих і добрих чарівниць за їхню байдужість до його долі.

От стоїть він якось у лісі, нарубавши чималу в'язку дрівцят, і своїм звичаєм нарікає на долю: скільки вже років він злидарює, а ніхто ніколи ще не виконав жодного його бажання!

А слід сказати, що хоч добра у нього було мало, зате бажань — дівати нікуди.

Він би, наприклад, не відмовився стати могутнім принцом та із золотих тарілок щодня фазанів їсти...

Отож стоїть він, бурмоче щось собі під ніс та потилицю чухає.

Раптом навкруги все потемніло, пронісся по лісу страшенний вітер, загуркотів грім, та так загуркотів, що у лісоруба в очах потемніло.

Потім звідкілясь блиснуло яскраве світло; замружив очі лісоруб, а як розплющив їх, то так і завмер з переляку.

Дивиться — перед ним стоїть чарівниця, в руках у неї звиваються сліпучі блискавки, а в очах палає справжній вогонь. Затремтів лісоруб од жаху, впав на коліна і і став пробачення благати.

Нічого йому, мовляв, не треба, і долею своєю він цілком задоволений, тільки б лишила його живим ця непрошена гостя.

Подивилася на лісоруба чарівниця та й мовить:

— Не бійся, чоловіче добрий. Я з'явилася лише тому, що ти мені добряче набрид своїми безкінечними наріканнями. Ну, та гаразд, хай буде по-твоєму. Слухай мене уважно. Я даю тобі можливість сказати три свої бажання, і всі вони будуть виконані. Але раджу тобі добре подумати, перш ніж їх казати.

Тут знову загуркотів грім, замиготіли блискавки, затремтіла земля, і чарівниця зникла у високості.

Коли лісоруб опам'ятався, то схопив в'язку дрівцят і чимдуж побіг з лісу, не чуючи під собою ніг.

"Ну, — думав він, — тепер уже я покажу, на що здатний!" Прибіг він у свою хижу. Кинув в'язанку на долівку та й гукає до жінки:

— Ану, люба моя Фаншон, запалюй швидше грубу! Ми тепер з тобою багаті... Чого це ти рота раззявила?

Та й розповів усе, як було.

Жінка прямо танцює по хаті з радощів — ото щастя привалило! Проте була вона дуже завбачлива, а тому надумала скористатися з свого щастя якнайкраще.

— Слухай-но, Блезе, — мовила вона чоловікові, — відкладімо наші бажання на завтра, а сьогодні як слід обміркуймо, що саме нам треба побажати.

— Можна й так, — каже лісоруб.

Сів він біля вогнища, відкинувся на стільці, обернувся до дружини та й каже:

— Ач, як вогник весело танцює. Саме зараз би ковбаски кров'яні підсмажити... От би я хотів...

Не встиг він це вимовити — дивиться, а з кутка лізе довжелезна ковбаса, звивається, як змія. За нею сковорода, підскакуючи, котиться, сільниця, як жаба, скакає. І все це товариство у вогнище прицілюється, в огонь лізе.

Підскочили враз лісоруб з жінкою, дивляться одне на одного та на цю дивовижну процесію.

Тут жінка і здогадалася, що це її чоловік з великого розуму своє бажання вголос проказав, не подумавши, та й ну його лаяти:

— Ах ти, негідний, та що ж ти накоїв! Ти ж міг би могутнім королем стати, всі кишені й гаманці самоцвітами та золотом напхати! А ти, дурень, ковбаски попросив!

І, розгнівана до краю його легковажністю, вона почала ще дужче голосити та лаяти свого чоловіка.

— Ех, — каже лісоруб, чухаючи потилицю, —здається, і справді негаразд вийшло. Ну, та вже вдруге...

— Дожидайся, — вона йому кричить, — як рак свисне! Таке щастя в руки саме йшло, а він...

І давай його лаяти ще дужче.

Стоїть він і слухає.

І без того злість бере, а тут іще жінка голосить, руками перед самим його носом розмахує.

Захотів він був навіть побажати, щоб вона куди-небудь провалилась, та схаменувся і тільки сказав у відповідь:

— Ну не кричи ж так, Фаншон. Ото вже кара мені з цією клятою ковбасою!

А ковбаса знай собі смажиться на сковороді, сама з боку на бік перевертається, сільниця підскакує і, де треба, солить. І все це так смачно пахне — просто слинка з рота котиться.

— Так тобі й треба, дурень ти, дурень! — налітає на нього жінка.

— Та замовкни ти, відьмо! — відповідає він спересердя і, не витримавши, кричить: — Бодай тобі ця ковбаса до носа приклеїлась!

І не встиг він ті слова вимовити, як ковбаса прямо з вогню — гульк! — вилетіла та жінці до носа й пристала, а сковорода з сільницею назад на полицю в одну мить прибігли.

Завила жінка від гарячої ковбаси, заскакала, хоче одірвати — та дарма! — не відірвеш. І боляче — ніби вона сама собі ніс одірвати хоче.

Дивиться на неї лісоруб, зовсім отетерів.

Була у нього гарненька молоденька дружина, а тепер — он яке чудисько.

Голосить жінка, плаче, по ковбасі горючі сльози течуть, а слова сказати не може: ковбаса говорити заважає.

Глянув на все це лісоруб та й думає:

"Ще добре, що вона говорити не може, а то б наслухався я досхочу її ласкавих слів! Що ж мені тепер робити? Власне, у мене залишилося ще одне бажання, і я можу в одну мить стати найбагатшим та наймогутнішим королем. Але ж вона тоді стане королевою, а їй навряд чи сподобається сидіти на троні зі смаженим ковбасним носом... Ні, краще вже я спитаю у неї самої, що вона хоче — бути королевою з таким чорно-червоним довжелезним носом чи залишитися дружиною лісоруба, але щоб у неї був такий самий гарненький носик, як і раніше".

Спитав у жінки, а вона тільки головою замахала — не хочу, мовляв, бути я носатою королевою.

Бо хоч вона й знала, що про королеву ніхто не наважиться поганого слова сказати, а все-таки потворою лишатися не схотіла.

Вимовив лісоруб своє останнє бажання, і ковбаса зникла. Так він нічого й не одержав і радий був, що хоч гірше не стало.

Переклад Р. Терещенка